

快
穿
之
打
臉
狂
魔

QUICKLY
WEAR
THE FACE
OF
THE DEVIL

ทะลุมิติ
หักเหลี่ยม
จอมมาร

2

BOY'S
LOVE

风流书呆
เฟื่องหลิวซูไต่ เขียน
MW แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทะลุมิติ หักเหลี่ยมจอมมาร 2

风流书呆 เฟิงหลิวซูโต

เฉิน

MW

แปล

นวนิยาย ลำดับที่ 65
พระลุมิตี พักเหลี่ยมจอมมาร 2

Rose
PUBLISHING

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 โทรสาร 0-2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111
E-mail: info@amarin.co.th

《快穿之打臉狂魔》 vol. 2
Original story and characters created and copyright © Author: 风流书呆/เฟิงหลิวชู่ไต
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับที่ก่อกวน ตลปวัตินัก
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-2742-7
พิมพ์ครั้งแรก ธันวาคม 2561

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์
เฟิงหลิวชู่ไต.
พระลุมิตี พักเหลี่ยมจอมมาร 2 / เฟิงหลิวชู่ไต; เขียน, MW; แปลจาก 快穿之打臉狂魔 vol. 2 -
กรุงเทพฯ: โรสพับลิชชิ่ง อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2561
(6), 482 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 65)
1. นวนิยายจีน. I. MW, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อผู้คิด.
นพ พ7ท6 ล.2 DDC 895.1352
ISBN 978-616-18-4160-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีระ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตภณีย์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิชา จิระอร • รองบรรณาธิการฝ่ายขาย จตุพล บุญพริ้ง, สิทธิกันต์ ผลลงม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิชวรระดม

บรรณาธิการ อธิชา จันทร์เจริญ • เลขาฯ นฤมล ศศิธร เอมอัม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พิระพงค์ โพลินธุ์, วรณา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม สกล ปานกลิ่นพุ่ม
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ
พิสูจน์อักษร ชรรพทีพย์ ศักดิ์เดชากุล • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวทรัพย์
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมราลักษณ์ เขยกลิ่น
ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิษฐา ศรีอินทร์ • ประสานงานการผลิต บรม คมเวช
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางขาย กุลพัฒน์ นัวละออ
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซ และคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บ รุ่ง

Arc 7

การตอบโต้
ของนักโทษประหาร
ในคุกหลวง

บทที่ 1

เอาตัวรอดจากคุกหลวง

หลังจากการพบเจอและพรางจาก แล้วกลับมาพบเจอกันก่อนจะพรางจากอีกมาหลายครั้ง โจววินเซ็งก็เริ่มใจเย็นลงมาก พอแบ่งปันพลังที่ระเบิดออกมาจากโลกตางมิติเสร็จแล้วเขาก็รีบเข้าไปในโลกต่อไปทันที

รอบตัวมืดมิด ในอากาศมีกลิ่นคาวเลือดกับกลิ่นเนื้อเน่าเหม็นคละคลุ้ง ร่างกายส่งอาการเจ็บปวดรวดร้าวมาเป็นพักๆราวกับว่าโดนทุบตีจนกระดูกหักทั้งตัว โจววินเซ็งเอี้ยวคอกวาดตามองดูรอบตัวอย่างยากลำบาก ก็พบว่าตัวเองกำลังอยู่ในคุกแห่งหนึ่ง กำแพงฝั่งตรงข้ามของประตูห้องคุมขังมีเครื่องมือลงโทษที่เปื้อนเลือดเขาวนเรียงรายเป็นแถว เห็นได้ชัดว่าเจ้าของร่างเดิมกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากมาก

ว่าเขาไม่ได้รีบร้อนปรับแต่งข้อมูลคุณสมบัติร่างกายของตัวเองในทันที แต่กดเอาไอคั่นดูรายละเอียดข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าของร่างเดิมก่อน

ที่นี่เป็นโลกที่มีนุราชสตรีและเกอร์อีกแล้ว และยังเป็นโลกที่มีตัวเอกฝ่ายรุกกับตัวเอกฝ่ายรับซึ่งกลับมาเกิดใหม่กันทั้งคู่ด้วย ก่อนกลับมาเกิดใหม่ ตัวเอกฝ่ายรุกเป็นฮ่องเต้พระราชของแคว้นต้าเยี่ยน รู้จักแต่รีดนาทาเร้น ขูดรีดราษฎรและใช้ชีวิตอย่างสุขสำราญหุหุหุหุหุเพื่อ สุดท้ายแล้วสถานการณ์ก็บีบคั้นให้เขวียนอ่องซึ่งเป็นอนุชาของเขายกทัพลุกฮือขึ้นมาอกบฏและยิงเขาตายในที่สุด

ส่วนตัวเอกฝ่ายรับเป็นเกอร์ เกิดมาในครอบครัวทหาร เก่งกาจทั้ง บุนและญี่ เดิมทีควรจะนำทัพออกรบเพื่อตอบแทนคุณชาติบ้านเมือง แต่ เนื่องจากเกิดมาหน้าตาสวยจึงถูกฮ่องเต้ทรราชขังคังไม่ให้ถวายตัวเข้าวังมา เป็นพระสนม ทว่ารอบตัวฮ่องเต้ทรราชรายล้อมด้วยสาวงามมากมาย แต่ละคนล้วนมีจิตใจร้อยเล่ม์เพทุบาย คนตรงไปตรงมาอย่างตัวเอกฝ่ายรับ ไหนเลยจะรับมือพวกนางได้ พวกนางเห็นตัวเอกฝ่ายรับเริ่มเป็นที่โปรด-ปรานมากขึ้นเรื่อยๆ ก็ร่วมมือกันเล่นงานเขาจนทำร้ายลูกที่เพ็ญจะอายุเต็ม ลิบขวมของเขาตาย

นับจากนั้นมาตัวเอกฝ่ายรับก็ถูกฮ่องเต้ทรราชละเลยจนต้องใช้ชีวิต อย่างหดหู่เศร้าหมองอยู่ในตำแหน่งเฝ้าตามลำพังเป็นระยะเวลานาน ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้รักฮ่องเต้ทรราช แต่ยังคงมีความจงรักภักดีต่ออีกฝ่าย ตั้งนั้นตอนเซวียนอ่องบุกเข้ามายึดวังหลวง นอกจากเขาจะไม่ได้หักหลัง ฮ่องเต้หันไปเข้าข้างเซวียนอ่องอย่างพระสนมคนอื่นแล้ว ยังพยายามพา ฮ่องเต้ทรราชแหวกฝ่าวงล้อมทหารหลบหนี แต่สุดท้ายแล้วทั้งสองก็ต้อง กอดกันโดนหน้าธนูยิงทะลุอกตาย จากนั้นจึงกลับมาเกิดใหม่กันทั้งคู่

ฝ่ายรุกตัวร้ายแสนชั่วช้าเปลี่ยนเป็นฝ่ายรุกประเภทสุนัขผู้ซื่อสัตย์ ส่วนฝ่ายรับรันตดกลับกลายเป็นฝ่ายรับสุดแสนเย็นชาแทน ทั้งสองคน แก่แค้นพวกตัวประกอบทุกคนอย่างสาสมใจ พวกตัวประกอบที่โดนเอาคืน ต่างประสบเคราะห์กรรมอนเอนจนถมาก มีทั้งโดนริบทรัพย์และประหาร ทั้งตระกูล

ร่างนี้คือคนที่มีชะตาชีวิตน่าเวทนาที่สุด เขามีนามว่าฉีฉิวเจี๋ย เกิดมา ในตระกูลฉีซึ่งเป็นขุนนางใหญ่ในราชสำนักของแคว้นต้าเยียน เจ้าตัวยังมี รูปโฉมสวยสะดุดตา จึงเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ทรราชอย่างมาก จนถึงขั้นตรัสว่าจะให้เขาประสูติองค์ชายน้อยแต่เพียงผู้เดียว และจะแต่งตั้งโอรส ของเขาขึ้นเป็นรัชทายาทอีกด้วย

แน่นอนว่านั่นเป็นเรื่องราวในอดีต เพราะตอนเซวียนอ่องก่อกบฏ ในชาติก่อน ตระกูลฉีเป็นพวกแรกๆ ที่ทรยศหักหลังหันไปสวมักดีต่อ เซวียนอ่องก่อน ฉีฉิวเจี๋ยเองก็ถูกเซวียนอ่องรับเข้าวังหลังเพราะรูปโฉม

อันงดงาม และเป็นทีไรบรรณของสองเต้ถึงสองรัชสมัยติดต่อกัน

หลังจากสองเต้ทราซกลับมาก่อใหม่จึงให้ความสำคัญกับสองเรื่องด้วยกัน เรื่องแรกคือปกป้องตัวเอกฝ่ายรับกับลูกของเขา ส่วนเรื่องที่สองคือกำจัดเซวียนอ่องกับตระกูลฉี ดังนั้นหลังจากวางแผนกวาดต้อนอยู่สามปีในที่สุดเซวียนอ่องก็ถูกลังหารทิ้งแล้วปนกระดุกเป็นผุยผง ส่วนตระกูลฉีโดนกำจัดทิ้งแบบถอนรากถอนโคน บัดนี้เหลือผู้รอดชีวิตแค่เพียงฉีชีวเจี๋ยซึ่งอยู่ในคุกหลวงเท่านั้น และจะถูกนำตัวไปประหารในวันรุ่งขึ้น

เมื่ออ่านข้อมูลทั้งหมดจบ โจววินเซิ่งถอนหายใจยึดยาวออกมา ก่อนจะบ่นปากอย่างเบื่อหน่าย เพราะแต่ไหนแต่ไรมาเขาชอบทำเรื่องยากๆ ที่มีความท้าทายสูง ดังนั้นสำหรับตัวเขาแล้ว จุดจบของฉีชีวเจี๋ยจึงไม่ใช่เรื่องยากเย็นเลยสักนิด

ระหว่างกำลังขบคิดอยู่นั้นก็มีคนกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาในคุกหลวง คนที่เดินนำหน้ามีรูปร่างสูงโปร่งและบุคลิกสง่างามอ่อนโยน ส่วนคนเดินตามหลังมีสีหน้าแข็งกร้าวดุเดือด ตัวขมวดมุ่นเป็นปม ดูท่าแล้วคงจะเป็นหลีอ่องหลีจิ้น¹ ลิงกับมหาเสนาบดีฝ่ายขวาเกาหลีซึ่งรับหน้าที่มาสอบสวนฉีชีวเจี๋ยนั่นเอง

ชาติก่อนสองเต้ทราซหลีจิ้นเทียนส่งสัจระวางในตัวหลีอ่องหลีจิ้นลิ่ง ดังนั้นจึงละลายเขาและไม่เคยเรียกใช้สอย ทำให้เขากลายเป็นท่านอ่องผู้ไร้ประโยชน์ ในขณะที่เดียวกันเขายังเป็นตัวสมทบชายผู้ทุ่มเทให้กับความรักอย่างมาก ถ้าหากไม่ได้เขาคอยช่วยดูแล ตัวเอกฝ่ายรับเกาหลีก็คงไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างสบายๆ ในตำแหน่งเย็น ชาติก่อนเขายังเคยกำดาบลูกขึ้นช่วยหลีจิ้นเทียนกับเกาหลีมาก่อน ดังนั้นชาตินี้หลีจิ้นเทียนจึงเรียกใช้สอยและมอบหมายตำแหน่งสำคัญให้เขา ทำให้ท่านอ่องผู้ไร้ประโยชน์กลายเป็นท่านอ่องผู้กุมอำนาจไว้ในมือและมีตำแหน่งสำคัญต่อแคว้นต้าเยียน

---

¹จริงๆ แซ่หลี แต่ตามหลักการอ่านออกเสียงของจีน เสียงวรรณยุกต์ 3-3 ต้องเปลี่ยนเป็นเสียง 2-3 แทน “หลีจิ้น”เลยต้องเป็น“หลีจิ้น”

ส่วนเกาหลีกลางเป็นที่ชายร่วมอุทรของเกาหลีเหนือ ซาติก่อนถูกตระกูลฉีวางแผนทำร้ายจนตาย มาซาตินี้ตัวเอกฝ่ายรับล่องรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าจึงช่วยชีวิตเขาไว้ได้ นับจากนั้นก็ผูกอาฆาตกับตระกูลฉี เนื่องจากตระกูลที่ว่ารักบ้านย่อมเหมารวมถึงอีกาด้วย^๒ หลีจิ้นเทียนจึงปฏิบัติต่อตระกูลเกาหลีเป็นอย่างดี สามปีมานี้ยังคงคอยส่งเสริมเกาหลีกลางมาตลอด จนทำให้เขาเลื่อนชั้นจากเสนาบดีกรมโยธาขึ้นมาเป็นมหาเสนาบดีฝ่ายขวาซึ่งอยู่ใต้คนคนเดียว แต่อยู่เหนือคนนับหมื่น

เกาหลีกลางเป็นคนโหดเหี้ยมเย็นชา แต่ความแค้นลึกๆ น้อยๆ ยังจดจำจนวันตาย อยากรู้ว่าแต่ความแค้นลึกกล้าถึงขั้นเคยคิดเอาชีวิตกันเลยทีเดียว ดั่งนั้นพอฉีฉิวเจี๋ยตกอยู่ในกำมือของเขาจึงถูกทรมานปางตาย คนตระกูลฉีก็ถูกเขาสังหารเช่นฆ่าด้วยมือตัวเองจนหมดสิ้น กระทั่งเด็กทารกสวมผ้าอ้อมยังไม่ยอมละเว้นชีวิต

เวลานี้ต้องให้ไม่บอกความปรารถนาของฉีฉิวเจี๋ยออกมา โจ้วววินซึ่งก็คาดเดาได้ว่าต้องเป็นการปกป้องชีวิตตัวเองและหาทางแก้แค้นให้ได้

คนทั้งกลุ่มเดินเข้ามาถึงหน้าประตูห้องคุมขัง องค์รักษ์ที่ติดตามหลีอ่องมาวางปืนโตลงบนพื้น ในนั้นเป็นอาหารมื้อสุดท้ายของฉีฉิวเจี๋ย

“เอาอะไรมาก็ให้เขากินหรือ” เกาหลีกลางยกเท้าถีบฝาปืนโตเปิดออกเมื่อเห็นว่าข้างในบรรจุอาหารเลิศรสมาอย่างพร้อมพรั่งก็เหลือบมองหลีอ่องด้วยสายตาไม่ค่อยพอใจนัก

“เขาใกล้จะตายแล้ว เรื่องในกาลก่อนก็อย่าไปคิดแค้นกันอีกเลย ปล่อยให้เขาได้กินอิ่มท้องสักมื้อเถอะ” หลีอ่องมีอุปนิสัยอ่อนโยนและเมตตา จึงไม่ได้ขุ่นเคืองเกาหลีกลางที่กล้าเอ่ยคำพูดและแสดงพฤติกรรมไม่เคารพยำเกรงกัน

เกาหลีกลางแค้นหัวเราะ ถีบปืนโตคว่ำหกกระจาย ก่อนออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “กินสิ”

ห้องคุมขังเป็นสถานที่ลงทัณฑ์ทรมาน เนื่องจากเคยผ่านการอาบย้อม

^๒สำนวน หมายถึง เมื่อรักใคร่แล้วก็รักสิ่งของหรือคนที่เกี่ยวข้องกับคนคนนั้นไปด้วย

ด้วยเลือดสด ๆ มานานหลายปี ดังนั้นจึงมีคราบสีน้ำตาลดำเหม็นคละคลุ้ง เกาะติดแน่นกรังอยู่บนพื้น การกระทำเช่นนี้ของเกาหล่างเท่ากับจงใจเหยียดหยามดิชีวเจ็ยอย่างเห็นได้ชัด

โจววินเซิ่งก้มหน้าลงซ่อนรังสีสังหารในแววตา และประสานมือคารวะหลီอ่องพร้อมเอ่ยว่า “ท่านอ่องโปรดช่วยให้นักโทษเยี่ยงกระหม่อมได้พบพระพักตร์ฝ่าบาทสักครั้ง กระหม่อมมีความลับสำคัญที่ต้องกราบทูลต่อฝ่าบาทพะยะค่ะ”

“ความลับอันใด แจ่มต่อมหาเสนาบดีเช่นข้าก็มีต่างกัน” เนื่องจากได้รับความไว้วางใจจากหลี่จินเทียนเป็นอันมาก ทำให้เกาหล่างกำเริบหลังลึมฐานขุนนางของตนเอง

หลီอ่องเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง ไม่ทราบว่กำลังครุ่นคิดอะไรอยู่กันแน่

โจววินเซิ่งหัวเราะหยัน โต้กลับไปว่า “เรื่องเกี่ยวพันถึงชาติบ้านเมือง จำเป็นต้องกราบทูลเฉพาะพระพักตร์ฝ่าบาท ต่อให้ได้เข้าเฝ้า มีตำแหน่งสูงเพียงใด แต่คงมีอำนาจตัดสินใจแทนฝ่าบาทกระมัง?”

ในแคว้นต้าเยียนยังมีใครกล้าบอกว่าตนเองมีอำนาจตัดสินใจแทนฮ่องเต้ได้? นั้มันเท่ากับกบฏชัด ๆ จุดจบที่ต้องถูกดาบลับเป็นพันเป็นหมื่นชิ้นแล้วปนกระดุกเป็นผุยผงของเซวียนอ่องก็เป็นตัวอย่างที่เห็นชัดเต็มสองตา และที่สำคัญก็คือตระกูลฉีเป็นตระกูลขุนนางใหญ่ของแคว้น ย่อมต้องมีความลับเก็บซ่อนเอาไว้มากมาย ดังนั้นคงไม่มีใครกล้าสรุปเอาเองว่าความลับของดิชีวเจ็ยจะไม่ส่งผลกระทบต่อแคว้นต้าเยียน เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ เกาหล่างก็ทำได้เพียงพยักหน้าตอบตกลง

หลီอ่องสั่งให้คนจัดเตรียมอาหารใหม่อีกชุด ก่อนจะถอนหายใจแล้วผละไป

หลังจากหลี่จินเทียนกลับมาเกิดใหม่ก็มีอารมณ่ค่อนข้างแปรปรวนอย่างมาก ชาติก่อนเป็นฮ่องเต้ทรราช มาชาตินี้ก็ไม่ได้ตาสว่างขึ้นสักเท่าใด กลับกลายเป็นฮ่องเต้จอมเผด็จการและมีนิสัยหวาดระแวง เมื่อเห็นขุนนางคนใดขัดหูขัดตาที่จัดการบริหารไพร่พลทั้งตระกูล จนสิ้นสะเทือนกันไป

ทั้งราชสำนัก หากไม่มีตัวเอกฝ่ายรับคอยควบคุมเขาไว้และให้กำเนิดโอรสที่มีความสามารถเก่งกาจมารับสืบทอดราชบัลลังก์ต่อเพื่อสร้างความเป็นปึกแผ่นให้แผ่นดิน บางทีหลังจากเขาตายไปแล้ว แคว้นต่ำเยียนอาจถึงกาลล่มสลายก็เป็นได้ ดังนั้นพอได้ยินว่าฉีชีวเจี๋ยมีความลับต้องการรายงานต่อหน้า เขาคิดใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ยอมไปที่คุกหลวงด้วยตนเอง

“เจ้ายังมีเรื่องอันใดจะกล่าวหรือ” หลีจิ้นเทียนไล่ผู้อื่นออกไปห่างๆ แล้วเฝ้าถามด้วยความรำคาญใจ

เขามีรูปโฉมหล่อเหลา นุคลิంగాมสง่า แต่ส่วนสูงกลับไม่ถึงเจ็ดฉือ³ แปลว่าไม่ใช่คนที่เขากำลังตามหาแล้ว

หัวใจที่แค้นไควมานานของโจวววินเซิ่งค่อยสงบนิ่งลงในที่สุด ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “ฝ่าบาทโปรดทอดพระเนตรเข้ามาในดวงตาของกระหม่อมลึพะยะคะ” น้ำเสียงทุ้มต่ำและฟังดูผ่อนคลายราวกับมีมนตร์สะกดใจ ทำให้หลีจิ้นเทียนก้มลงมองอย่างหักห้ามตัวเองไม่อยู่ จากนั้นก็รู้สึกเหมือนตกอยู่ท่ามกลางกระแสน้ำวนสีดำมืดมิดจนถอนตัวไม่ขึ้น

“ฝ่าบาททอดพระเนตรเห็นอะไรในดวงตาของกระหม่อม ใจความจริงใจหรือไม่ ตระกูลฉีจงรักภักดีต่อฝ่าบาท เหตุใดฝ่าบาทต้องกำจัดตระกูลฉี ฝ่าบาททรงทำผิดแล้ว ฝ่าบาททรงไว้วางพระทัยและให้ความสำคัญต่อตระกูลเกา ก็เท่ากับบ่มเพาะภทภัยเอาไว้จนอาจทำร้ายตนเองในภายหลังได้นะพะยะคะ”

หลังจากกรอกคำพูดชี้แนะเป็นนัยๆ ใส่เข้าไปในหัวของหลีจิ้นเทียนเสร็จแล้ว โจวววินเซิ่งก็โบกมือไล่อีกฝ่ายกลับไป จากนั้นก็รับข้อมูลคุณสมบัติร่างกายให้ดีเยี่ยมที่สุด และเผ่าอรรคมารมาถึงของวันพรุ่งนี้

หลีจิ้นเทียนกลับถึงตำหนักหย่างซินด้วยความมึนงง พอล้มตัวลงนอนก็หลับไปทันที เขาฝันถึงเรื่องหนึ่ง ในฝันเป็นภาพเหตุการณ์ในชาติก่อน หลังจากเขาถูกหลีอ่องกับเกาหมินพาหนีออกจากวังได้ไม่นาน ประมุขตระกูลฉีก็ส่งนักสู้กล้าตายหลายคนมาช่วยเหลือ แต่คันจนท้าวังก็หาร่องรอย

³ หน่วยวัดความสูงของจีนโบราณ 1 ฉือเท่ากับ 10 นิ้วจีนหรือ 23 เซนติเมตรโดยประมาณ

ของเขาไม่เจอ เมื่อเห็นว่าเซวียนอ่องยกกองทัพมาใกล้ถึงกำแพงเมืองแล้ว จึงจำใจล่าถอย หลายวันต่อจากนั้น ประมุขตระกูลมาเจอศพเขาโดนธนูยิง ทะลุอกตายก็ร้องไห้โฮลั่นแล้วนำร่างเขาไปฝังอย่างลับๆ

ฉีชีวเจี้ยยอมคล้อยตามเซวียนอ่อง อาศัยรูปโฉมอันงดงามและนิสัยช่างเอาอกเอาใจจนกลายเป็นสนมคนโปรด แต่เขายังไม่เคยลืมนอดีตสวามี นอกจากลักลอบตั้งป้ายวิญญาณของหลี่จิ้นเทียนแล้ว ยังแอบวางยาพิษเซวียนอ่องอย่างลับๆด้วย

สุดท้ายเซวียนอ่องก็ถูกพิษตาย ประมุขตระกูลฉินำกองทัพทหารมาล้อมวังควานหาตัวลูกของเซวียนอ่องออกมาสังหารทีละคน จากนั้นยกพระโอรสเพียงคนเดียวที่ยังมีชีวิตรอดมาได้ของหลี่จิ้นเทียนซึ่งตระกูลฉินแอบเลี้ยงดูไว้อย่างลับๆขึ้นครองบัลลังก์แทน ในวันที่โอรสของเขาก้าวขึ้นบัลลังก์ ฉีชีวเจี้ยนำศพของหลี่จิ้นเทียนกลับมาฝังในสุสานหลวงด้วยมือตนเอง ก่อนจะแขวนคอฆ่าตัวตายตามอดีตสวามี เสียงระฆังฆรรษะดังกังวาน ทิวหิ่งแคว้นต่ำเยียนเขวามองชาวสังศพ

หลี่จิ้นเทียนสะดุ้งตื่นจากฝัน ย้อนนึกถึงความฝันดังกล่าวแล้วก็รู้สึก ว่าความจริงช่างน่ากลัวเหลือเกิน รวากับว่าวิญญาณของตนเองถูกกักขังอยู่ในตำหนักเงียบวังเวง และต้องทนทุกข์กับความอัปยศอดสูร่วมกับฉีชีวเจี้ยห้าปี

เป็นไปได้อย่างไร หรือว่าเขาจะสูญเสียความทรงจำ กระทั่งตายแล้วยังกลับมาเกิดใหม่ได้ หลี่จิ้นเทียนในเวลานี้จึงเชื่อและศรัทธาเกี่ยวกับเรื่องภูตผีวิญญาณเป็นอย่างมาก เขากุมขมับขบคิดใคร่ครวญ แต่แล้วกลับยิ่งระแวงสงสัย

“ฝ่าบาทมีพระสุบินร้ายหรือ เช่นนั้นก็เสด็จไปบรรทมตำหนักปีกข้างเถิด ฝ่าบาททรงพลิกตัวกลับไปกลับมาเช่นนี้ทำให้กระหม่อมนอนไม่หลับ” เกาหมินที่นอนอยู่ด้านข้างรู้สึกตัวตื่นจึงเอ่ยด้วยความรำคาญใจ เนื่องจากก่อนตายในชาติก่อนเขาเคยสาบานว่าจะไม่รักหลี่จิ้นเทียนอีก ดังนั้นชาตินี้จึงแสดงท่าทีเย็นชาต่อเขาอย่างมาก

หากเป็นเมื่อก่อนหลี่จิ้นเทียนคงยอมให้อภัยอีกฝ่ายได้โดยไม่คำนึง

ถึงสิ่งใด แต่มาวันนี้ไม่รู้ทำไมถึงได้รู้สึกเสียใจขึ้นมา ดั่งนั้นจึงลุกขึ้นคว้าเสื้อคลุมมาสวมแล้วเดินไปที่ตำหนักปีกข้างจริง ๆ หลังจากดื่มชาร้อนและสั่งให้นางกำนัลนำขวดขมบีบให้จึงค่อยหลับต่อได้

ความผันแปรเปลี่ยนจากชาติก่อนมาเป็นชาตินี้ เพื่อตอบแทนบุญคุณของเกาหลีที่ร่วมเป็นร่วมตายกันมา เขาจึงไว้วางใจในตระกูลเกาหลีอย่างมาก นอกจากแต่งตั้งเกาหลีเป็นอัครวิฑูว์⁴ แล้ว ยังแต่งตั้งเกาหลีเป็นจวินโฮ่ว⁵ ในวันเฉลิมพระชนมพรรษา เขามองเกาหลีแต่งตั้งทรงเครื่องเต็มยศเดินตรงขึ้นมาหาตนเอง เหล่าขุนนางคุกเข่าลงถวายพระพร พรหมแดงปวยลวยออกนอกราชบัลลังก์ก็ไปราวกับไม่มีที่สิ้นสุด เขาหัวเราะออกมาขณะกำลังจะจุมมือเกาหลี จู่ ๆ ภาพทั้งหมดก็บิดเบี้ยว เขาค้นพบว่าตัวเองตายอีกรอบ กลายเป็นดวงวิญญาณโปร่งใส ภายในวังแขวนธงขาวทั่วทุกแห่งชั้นที่ นางกำนัล และเหล่าขุนนางต่างคุกเข่าให้อยู่ด้านหลังตำหนัก

ภายในตำหนัก เกาหลียืนอยู่หน้าโถงศพขนาดใหญ่ สีหน้าไม่มีอารมณ์เศร้าโศกเสียใจหรือหลังน้ำตาด้วยความปวดร้าวใจแม้แต่น้อย กลับมีรอยยิ้มประหลาดผุดขึ้นมาบนใบหน้า

หลี่จิ้นเทียนตกตะลึง ขณะกำลังจะเดินเข้าไปสำรวจใกล้ ๆ ก็เห็นหลี่อ๋องเดินอ้อมออกมาจากตำหนักปีกข้าง กุมมือเกาหลีไว้พลางเอ่ยว่า “ในที่สุดก็ถึงวันที่เราเผารอนกันได้”

เกาหลีพยักหน้ารับแล้วค่อย ๆ เอนพิงไหล่ของหลี่อ๋อง สีหน้าและดวงตาฉายแววอ่อนล้าและโล่งใจ

พวกเขามีความสัมพันธ์อะไรกัน และคิดจะทำอะไรกันแน่ เราตายไปได้อย่างไร รีบบอกเรามาเดี๋ยวนี้! หลี่จิ้นเทียนอยากจะกระชากเสื้อของทั้งคู่เพื่อคาดคั้นถาม แต่แล้วพบว่ามือของตนเองกลับทะลุผ่านร่างของทั้งสองคน เขาค่อยตระหนักขึ้นมาได้ว่าตนเองตายอีกแล้ว ตายโดยไม่รู้อะไรแน่ชัด

⁴ ตำแหน่งบรรดาศักดิ์สูงสุดของชั้นกง ซึ่งเป็นตำแหน่งสูงสุดที่ขุนนางจะได้รับพระราชทานจากจักรพรรดิ นอกจากนี้ยังเป็นชื่อตำแหน่งเริ่มต้นสำหรับเชื้อพระวงศ์ อาทิ พระโอรสหรือพระนัดดาในองค์จักรพรรดิอีกด้วย

⁵ ตำแหน่งบรรดาศักดิ์ขององเขาที่เป็นเพศเกอว์

มาสองชาติติดต่อกัน

ความหวาดกลัวและโกรธแค้นไหลป่าถาโถมเข้ามาแทบกลบมิดหัว เขาแผดเสียงร้องลั่นก่อนจะสะดุ้งตื่น แล้วพบว่าตัวเองแค่นอนไปเท่านั้น แต่ความฝันทั้งสองชาติดูสมจริงมากจนทำให้เขาตัวสั่นระริกทุกครั้งที่ย้อนคิดถึงมัน

หรือว่าเราจะเชื่อคนผิดจริง ๆ หรือว่าตระกูลฉีจะเป็นผู้บริสุทธิ์ หรือว่าหมินเอ๋อรักับอนุชาจะมีความสัมพันธ์ลับต่อกันจริง ทั้งสองคนร่วมมือกันลอบเล่นงานเรา? หลีจิ้นเทียนพลันรู้สึกปวดหัวอย่างรุนแรง เมื่อเห็นหัวหน้าชั้นที่ถือฉลองพระองค์มังกรเข้ามาคุกเข่าข้างเตียงก็เอ่ยถามอย่างเร่งร้อนว่า “เวลานี้เป็นยามใดแล้ว”

“บุลฝ่าบาท เวลานั้นเป็นต้นยามเหม่า^๖ ห่างจากเวลาเข้าประชุมขุนนางอีกสี่เค่อ^๗ พะยะคะ”

การประหารจะเริ่มตอนยามอู^๘ สามเค่อ ไปตอนนั้นยังทันเวลา หลีจิ้นเทียนจึงสั่งให้คนเข้ามาช่วยเปลี่ยนชุด ก่อนจะรีบร้อนตรงไปที่คุกหลวงทันที

เกาหล่างคั่งแค้นใจจนอยากให้มีชีวิตเจียตายในทันที แต่จนใจเพราะพระบรมราชโองการระบุไว้ว่าต้องประหารในวันพรุ่งนี้ หากเขาลงมือก่อนก็เท่ากับฝ่าฝืนพระบรมราชโองการ เมื่อวานหลังเลิกประชุมขุนนาง เขาจึงใจแฉะไปที่คุกหลวงเพื่อกำชับผู้คุมว่าพรุ่งนี้ให้รีบลงมือประหารเจียเจียตั้งแต่เช้าตรู่ ผู้คุมรับปากแข็งขันเพราะมิกกล้าขัดคำสั่ง

เช้าตรู่ของวันถัดมา ดวงอาทิตย์ยังมีทันโผล่พ้นขอบฟ้า ผู้คุมก็สั่งให้เพชรฆาตสองนายพาโจววินเซ็งไปที่ประตูอูเหมิน

“พ่ายังมีทันสว่าง เป็นช่วงเวลาที่พลังหยางยังมาไม่ถึงและมีพลังหยิน

^๖ การนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ ยามเหม่าคือเวลา 5.00-7.00 น.

^๗ ประมาณสิบห้านาที

^๘ การนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ ยามอูคือเวลา 11.00-13.00 น.

รุนแรงมาก หากสองท่านลงมือประหารในเวลานี้ หลังจากลงไปปรโลกแล้ว ผู้เช่ฉีต้องย้อนกลับมาทักท้วงสองท่านอีกเป็นแน่” โจวอินเซ็งคุกเข่าอยู่บนแท่นประหาร ทว่ากลับไม่มีท่าทีหวาดกลัวแม้แต่น้อย

ในสมัยโบราณมีข้อกำหนดให้ลงโทษประหารในตอนยามอุ้งสามเค่อ เพราะว่าเป็นช่วงเวลาที่ผีพลังหยางรุนแรงที่สุด พอนักโทษกลายเป็นวิญญาณร้ายก็就会被พลังหยางกระแทกวิญญาณสลายไม่สามารถกลับมาแก้แค้นเพชฌฆาตได้อีก แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงยามหมา อากาศตอนข้างขึ้นและหนาวเย็น จึงยิ่งชวนให้รู้สึกว่บรรยากาศอึมครึมแปลกๆ

คนโบราณเชื่อและศรัทธาในเรื่องภูตผีวิญญาณอย่างมาก เนื่องจากเกรงว่าหากประหารนักโทษไปแล้วอาจก่อให้เกิดวิญญาณแค้นตามท่อนตนเอง ดังนั้นสองเพชฌฆาตมองสบตากันแวบหนึ่งแล้วตัดสินใจตรงกัน โดยมีต้องเอ่ยปากว่าจะรอให้ดวงอาทิตย์ขึ้นก่อนค่อยลงมือ

โจวอินเซ็งเงยหน้าสั่งเกตลีห้องฟ้า ใกล้เคียงยามหมาแล้ว หลี่จิ้นเทียนผันมหันต์คืน เวลานั้นน่าจะรู้สึกตัวตื่นแล้ว ไซ่ ผันทั้งสองเรื่องเป็นภพพามาที่เขาใช้พลังจิตบังคับฝังใส่เข้าไปในหัวของหลี่จิ้นเทียนเอง เพราะคนอย่างเกาหมินมีนิสัยขี้แค้นและซื่อตรง ดังนั้นไม่มีทางทำเรื่องต่ำช้าอย่างการทรยศหักหลังคบชู้ส่วยแน่

แต่แล้วอย่างไรเล่า เกาหล่างสังหารคนตระกูลฉีหลายร้อยชีวิต เกาหมินลอบวางยาฉีฉิวเจี๋ย ทำร้ายร่างกายของเขา ความแค้นลึกกล้าเช่นนี้คงต้องฆ่าล้างโคตรตระกูลเกาเช่นกันถึงจะหายแค้น ที่สำคัญ โจวอินเซ็งเคยกล่าวไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่า ถ้าตัวเอกไม่หาเรื่องเขา เขาก็ไม่มีทางตามตอแยอีกฝ่ายก่อน แต่ถ้าหากตัวเอกต้องการฆ่าเขาให้ได้ เขาก็ทำได้เพียงตอบโต้คืนกลับไปอ้อยเท่าพันเท่า เพราะเขาไม่ใช่เนือบนเขียงที่จะปล่อยให้ใครลับเนียนอย่างไรก็ได้

นอกจากเขาต้องหาทางเอาคืนตระกูลเกาชนิดไม่ตายไม่ยอมเลิกราแล้ว หลี่จิ้นเทียน เกาหมิน รวมถึงลูกของฝ่ายนั้นอย่างหลี่ฉิวเหยียน ซึ่งเป็นน้องเต้พระองค์ใหม่ของแคว้นต้าเยียน ก็ต้องพินาศด้วยน้ำมือของเขาเช่นกัน ในเมื่อเขามารับช่วงต่อร่างของฉีฉิวเจี๋ยแล้ว ก็ต้องทำเพื่อฉีฉิวเจี๋ย

อย่างสุดกำลังความสามารถ เดิมทีโจววินซึ่งมีนิสัยเกียจคร้านและชอบใช้ชีวิตสุขสำราญ ทว่าเมื่อได้เรื่องแก้แค้นกับการทำงานสองอย่างนี้เท่านั้นที่เขาไม่เคยหย่อนยานเกียจคร้าน

ระหว่างรอคอย ดวงอาทิตย์ค่อยๆ โผล่พ้นขอบฟ้า เพฆะฆาตสองนายเห็นว่าเวลาพอสมควรแล้ว จึงเปิดใหญ่สุราฤทธิ์แรง เทกระดกเข้าปากแล้วพนัสนิคมดาบอันแหลมคม จากนั้นยกชูขึ้นสูง

“ชู้ก่อน วางดาบลง!” น้ำเสียงร้อนรนหยุดการลงดาบไว้ได้ทันเวลา เพฆะฆาตสองนายหันขวับไปมองแล้วก็ต้องแข่งขานันพับๆ ตามกัน

“ถวายเป็นคมฝ่าบาท ขอฝ่าบาททรงพระเจริญหมื่นปีหมื่นๆ ปี!”

“ใส่หัวไป! ยามอุ้งสามเคื่อยังไม่ถึง ใครสั่งให้พวกเจ้าลงมือประหาร” หลี่จิ้นเทียนกริ้วจัด ยกเท้าถีบทั้งสองคนล้มกลิ้งบนพื้น

“จุลฝ่าบาท ท่านมหาเสนาบดีมีคำสั่งลงมาพะยะคะ พวกกระหม่อมมิกล้าขัดคำสั่ง!” เพฆะฆาตตะเกียกตะกายขึ้นมาโขกศีรษะดัง ปังๆ ปังๆ

เกาหล่าง? ม่านตาของหลี่จิ้นเทียนหดแคบลง พานคิดเลยเถิดไปกันใหญ่ กระทั่งคำสั่งของเราเกาหล่างยังกล้าฝ่าฝืน แล้วตระกูลเกายังจะมีเรื่องอะไรที่ไม่กล้ากระทำอยู่อีกหรือ ตอนนั้นตระกูลฉีได้ชื่อว่าเป็นขุนนางใหญ่ซึ่ง ‘มีอำนาจล้นฟ้าในแคว้นต้าเยียน’ แต่เวลาประมุขตระกูลฉีอยู่ต่อหน้าเขา ยังแสดงท่าทีระมัดระวังและเคารพยำเกรง เทียบกับเกาหล่างในเวลานี้แล้วเรียกว่าอ่อนน้อมถ่อมตนมาก

ท่าทีที่เกาหลิ่นแสดงต่อเขายังไม่จำเป็นต้องเอ่ยถึง เวลาดีใจก็เอใจใส่บ้างเล็กน้อย แต่เวลาไม่พอใจขึ้นมาถึงสั่งให้นางกำนัลเชิญเขาออกไป ไม่เคยไว้หน้าห้องแต่อย่างเขาเลยสักนิด

การไว้วางใจมากเกินไปก็ไม่ใช่เรื่องดี ตระกูลเกาในเวลานี้ดูจะมีอำนาจเหนือห้องแต่เสียแล้ว แล้วเกาหลิ่นกับอนุชามีสัมพันธ์ลับกันจริงหรือไม่ พวกเขาเริ่มมีความสัมพันธ์กันตอนไหน

หลี่จิ้นเทียนถูกความฝันดังกล่าวก่อกวนจนสงบจิตใจไม่ได้เลย แต่หลังจากเขากับเกาหลิ่นอยู่ด้วยกันมานานสามปี ความรู้สึกที่เขามีต่อเกาหลิ่นแปรเปลี่ยนจากความซาบซึ้งในบุญคุณเป็นความรักที่แท้จริงแล้วจึงอยากจะ

ตัดใจ

เขาตัดสินใจว่าจะรอดูเหตุการณ์ไปก่อนสักระยะหนึ่ง บางทีความผัน
นั้นอาจจะเป็นแค่เรื่องจอมปลอมหรืออาจจะเป็นเรื่องจริงก็ได้ เขาปลอบใจ
ตัวเองเช่นนี้ ก่อนจะสั่งให้ขันที่คนสนิทปล่อยตัวฉิวเจี๋ยที่ถูกจับมัดไว้อย่าง
แน่นหนา

โจววินเซิงยังคงคุกเข่าอยู่บนแท่นประหาร ประสานมือถวายบังคม
“ขอบพระทัยฝ่าบาทที่ทรงปรานีกระหม่อมชั่วคราวช่วยยาม แต่กระหม่อม
มีต้องการพระเมตตาอันน้อยนิดนี้ ครอบครัวยุทธ์ของกระหม่อมจงรักภักดีต่อ
ฝ่าบาทและแคว้นต้าเยี่ยนอย่างหมดหัวใจ บิดาของกระหม่อมยินดีน้อม
สนองคุณจนร่างเหล็กสลายก็มีเคยนึกเสียใจทีหลัง ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใด
กลับต้องมาพบจุดจบเช่นนี้ แต่มีคำว่า ‘ฮ่องเต้ต้องการให้ขุนนางตาย ขุนนาง
ก็จำเป็นต้องตาย’ ดังนั้นครอบครัวยุทธ์ของกระหม่อมยอมสมครวยยึดครองอริบ
การประหารแล้ว ตัวกระหม่อมเองก็ไม่คาดหวังว่าจะได้รับพระราชทาน
อภัยโทษ บัดนี้กระหม่อมมีเพียงความปรารถนาเดียวเท่านั้น หวังว่าฝ่าบาท
จะทรงเมตตาช่วยให้สมประสงค์”

สายตาของอีกฝ่ายเต็มไปด้วยความโศกเศร้า ไม่มีความเคียดแค้น
ชิงชังเจือปนสักนิด ต่อให้เจ้าตัวสวมชุดนักโทษเป็นเลือด มันก็ได้ลด
ทอนบุคลิกสูงส่งและหยิ่งผยองเยี่ยงคุณชายตระกูลใหญ่แม้แต่น้อย เมื่อ
เห็นฉิวเจี๋ยในสภาพเช่นนี้ก็ทำให้เขาหวนคิดถึงภาพวินโส่วที่ถึงแม่ต้อง
ตื่นนอนต่อสู้อยู่ในวังหลังของเซวียนอ่อง แต่ก็ไม่เคยถูกโค่นล้มสักครั้งขึ้นมา
เข้าตาของหลี่จิ้นเทียจนพลันร้อนผ่าวขึ้นมา อุดเบือนหน้ามองไปทางอื่นไม่ได้
ก่อนจะย่นถามด้วยน้ำเสียงแหบพร่าว่า “เจ้ามีความปรารถนาอันใด”

ความผันนั้นช่างสมจริงเหลือเกิน จนทำให้เส้นประสาทของเขายัง
ตั้งเครียดหนัก

“กระหม่อมเพียงต้องการถามว่าครอบครัวยุทธ์ของกระหม่อมทำความผิด
อะไร ฝ่าบาทถึงต้องกำจัดทิ้งให้ได้ ฝ่าบาทโปรดประทานความกระจ่างให้
กระหม่อมด้วยเถิด” พอสิ้นเสียง โจววินเซิงก็ก้มลงโขกศีรษะอย่างแรง
จากนั้นยึดเอาตรงมองสบตากับฮ่องเต้อย่างไม่ยอมหลบเลี่ยง

หลี่จิ้นเทียนถูกถามจนนิ่งอึ้ง โต๊ะตอบอะไรไม่ออกอยู่เป็นครู่ใหญ่ แต่ไหนแต่ไรมาประมุขตระกูลฉีเป็นคนระมัดระวังรอบคอบ และควบคุมดูแลคนในตระกูลอย่างเข้มงวด หากไม่ใช่เพราะเคยผ่านอดีตชาติมาก่อน หลี่จิ้นเทียนคงไม่มีทางส่งสายระวางความจงรักภักดีของตระกูลฉี ดังนั้นหลังจากเขากลับมาเกิดใหม่แล้วก็ทนเห็นข้าทาสที่เคยทรยศหักหลังนายไม่ได้ จึงร่วมมือกับเกาหล่างและหลี่อ๋องวางแผนใส่ความตระกูลฉีเร็วกว่าข้อหา

เวลานี้ฉีฉิวเจี่ยมาขอความกระจ่างจากเขา แต่เขากลับพูดได้ไม่ชัดเจน ภาพความฝันดังกล่าวผุดขึ้นมาในหัวของเขาอีกครั้ง ทำให้จิตใจที่เดิมทีก็ระส่ำระสายอยู่แล้วยิ่งสั่นสะท้านอย่างรุนแรง

ถ้าหากว่าหลังจากเขาตายไปแล้วในชาติก่อน ตระกูลฉีช่วยเขาออกกบฏบ้านเมืองและปกป้องสายเลือดของเขาเอาไว้ เช่นนั้นก็แปลว่าเขาสังหารขุนนางจงรักภักดีไปเสียแล้ว ชาติก่อนตอนหลี่อ๋องช่วยเขาออกจากวังท่ามกลางความซุลมุนวุ่นวาย มือที่อีกฝ่ายจับจูงไว้ก็คือมือของเกาหมิน ภาพสุดท้ายที่อีกฝ่ายมองก่อนสิ้นใจก็คือใบหน้าของเกาหมิน แปลว่าพวกเขามีความสัมพันธ์กันตั้งแต่อดีตชาติแล้ว?

ชาตินี้เขากลับมาเกิดใหม่ มอบความไว้วางใจอย่างมากต่อตระกูลเกา มอบอำนาจสูงส่งให้หลี่อ๋อง มอบความรักใคร่ปรารถนาให้เกาหมิน ว่ากลับสังหารตระกูลฉีซึ่งจงรักภักดีต่อเขาทั้งตระกูล เวลานี้เกาหล่าง หลี่อ๋อง เกาหมิน ล้วนมีอำนาจมากพอที่จะโค่นล้มเขาและช่วงชิงบัลลังก์จากเขาได้แล้ว ส่วนตัวเขาสูญเสียกำลังสนับสนุนจากตระกูลขุนนางใหญ่อย่างตระกูลฉีไปแล้ว ย่อมไม่มีทางต่อกรกับคนพวกนั้นได้อีก เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ หลี่จิ้นเทียนพลันเหวี่ยงยื่นแตกซิมทั้งตัว ฝึเท้าชว่นเซจวนเกือบล้ม เพราะควบคุมตัวเองไม่อยู่

“พาฉีก๊วยจวิน^๑ กลับตำหนักจื่อเฉิน” ตอนเอ่ยเช่นนั้น น้ำเสียงของเขาฟังดูอ่อนล้ามาก แต่พอเห็นพวกชั้นที่ปกครองคนชั้นมาด้วยกิริยาท่าทางค่อนข้างรุนแรงก็รีบกล่าวเสริมว่า “เรียกหมอลหวงไปที่ตำหนักจื่อเฉินทันที

^๑ ตำแหน่งบรรดาศักดิ์ของพระสนมเอกที่เป็นเพศเกอ์

คอยปรนนิบัติดูแลให้ดี” จากนั้นก็เดินกุมหัวผละไปโดยไม่กล้าเหลียวมอง
ฉีชีวเจี๋ยที่เนื้อตัวเปื้อนคราบเลือดเป็นต่างดวงอีก

โจวววินซึ่งเซ่ตัวอยู่ในถังอาบน้ำและตักน้ำอุ่นราดรดเนื้อตัวที่เต็มไปด้วย
บาดแผลอย่างไม่สนใจใยดี ร่างนี้ดูเผินๆเหมือนบอบช้ำทรุดโทรมเต็มที
แต่ความจริงแล้วข้างในกลับแข็งแรงดีมาก เพียงแค่พักผอนไม่กี่วันก็หาย
เป็นปกติแล้ว

เมื่อได้รับพระบัญชาจากหลี่จิ้นเทียน หมอหลวงย่อมไม่กล้าชักช้า
หลังจากแกะซีฟวจรตรวจดูเสร์จก็เขียนเทียบยาชุดหนึ่ง ก่อนสั่งให้นางกำนัล
ไปต้มมา ตำหนักจื่อเฉินเป็นตำหนักที่พำนักเดิมของฉีชีวเจี๋ย ทุกหนแห่ง
ล้วนตกแต่งด้วยเครื่องใช้หรูหรา แต่เนื่องจากการล่มสลายของตระกูลฉี
เวลานี้จึงเหลือแค่ความโล่งว่าง ส่วนคนสนิทของฉีชีวเจี๋ยนั้น บ้างก็ล้มหาย
ตายจาก บ้างก็ทรยศหักหลัง ดังนั้นจึงเหลือเพียงนางกำนัลซึ่งมีหน้าที่
ทำความสะอาดแต่ไม่กี่คนเท่านั้น

สายลมแผ่วเบาพัดมาสนี่ชาวปลิวสะบัดชายนิคๆ ทำให้ตำหนัก
กว้างใหญ่ดูเงียบเหงาวังเวงยิ่งกว่าเดิม โจวววินซึ่งนั่งฟังตั้งนุ้มซึ่งตั้งอยู่
ข้างหน้าต่างในสภาพที่เส้นผมยังเปียกชุ่มน้ำ สายตาทอดมองรัศมีอรุณ
แรกแย้มที่สาดแสงลงมาพรางคลี่ยิ้มอย่างพึงพอใจ

จู่ๆหลี่จิ้นเทียนก็ปล่อยตัวฉีชีวเจี๋ย เกาหลังกับเกาหมินย่อมรู้สึก
ไม่พอใจเป็นธรรมดา หากเป็นหลี่จิ้นเทียนคนเดิมคงยอมอ่อนข้อเพื่อเอาใจ
อีกฝ่าย แต่เวลานี้เขาถูกความระแวงสงสัยยึดครองจิตใจหมดแล้ว ทั้ง
สองคนยิ่งแสดงความไม่พอใจออกมาก็ยิ่งกระตุ้นให้หลี่จิ้นเทียนขุ่นเคือง
และระแวงอย่างหนัก

แต่มันยังไม่หมดแค่นี้ เพราะหลังจากนี้เกาหมินยังจะขอเข้ามา
ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราชการบ้านเมืองและขอยกทัพไปปราบปรามชนเผ่าป่าเถื่อน
นอกด่าน หากเป็นหลี่จิ้นเทียนคนเดิมคงตอบตกลงพร้อมสนับสนุนอย่าง
เต็มที่ แต่หลี่จิ้นเทียนในเวลานี้มีแต่จะคลางแคลงใจว่าตระกูลเกาคิดรวบ
อำนาจ เพราะเมื่อเมลิตัพันธุ์แห่งความสงสัยระแวงถูกปลุกฝังลงไปแล้ว

ก็ยากจะถอนหรือกำจัดทิ้ง

โจววินเซิงแค้นอยู่ด้านข้างรอดูพวกเขาเช่นฆ่ากันเองก็พอ ไม่จำเป็นต้องทำให้มือของตัวเองสกปรกเลยสักนิด แน่แน่นอนว่านอกจากกำจัดคนพวกนี้แล้ว เขายังต้องบ่มเพาะสองเต็งคืบต่อไปของแคว้นต้าเยี่ยนด้วย เนื่องจากเขามีนิสัยเกียจคร้าน ดังนั้นหลังจากทำความปรารถนาของฉีชีวเจี๋ยให้กลายเป็นจริงแล้วก็ตั้งใจว่าจะออกจากวังไปท่องเที่ยวหาความสำราญ เพราะเขาไม่อยากถูกกักขังอยู่บนบัลลังก์มังกรอันแสนเย็นเยียบและอ้างว้าง คนเป็นสองเต็งคืบต้องตื่นก่อนไก่และนอนดึกกว่าสุนัข อีกทั้งยังถูกเหล่าขุนนางในราชสำนักคอยจับตาดูตลอดเวลา ดังนั้นไม่ใช่สถานที่น่าทำสกนธ์

จริงสิ ก่อนออกเดินทางท่องเที่ยวเขาจะต้องตามหาคนรักที่พรากจากกันไปให้เจอก่อนด้วย แต่ไม่รู้ว่าคราวนี้อีกฝ่ายจะกลายเป็นใคร เมื่อคิดมาถึงตรงนี้โจววินเซิงก็ยกมูมปากคลี้อยยิ้มอย่างอ่อนโยน

ภายในตำหนักจินหลวน เกาหล่างถามหลี่จิ้นเทียนต่อหน้าเหล่าขุนนางว่า เหตุใดจึงปล่อยตัวฉีชีวเจี๋ย อีกทั้งเน้นย้ำว่านี่เป็นการปล่อยเสียเข้าป่าพร้อมเรียกร้องให้เขาเปลี่ยนใจ เหล่าขุนนางล้วนคล้อยตามจึงพากันคุกเข่าวิงวอนขอให้เปลี่ยนใจใหม่ กระทั่งหลี่อ๋องยังลุกขึ้นมากดดันหลี่จิ้นเทียนด้วยอีกแรงหนึ่ง

หลี่จิ้นเทียนเพิ่งจะตระหนักถึงอิทธิพลของเกาหล่างกับหลี่อ๋องในราชสำนักต่อหน้าต่อตาตัวเองเป็นครั้งแรก เมล็ดพันธุ์แห่งความสงสัยระแวงซึ่งเดิมทีก็เริ่มงอกรากแล้วยิ่งเติบโตจนกลายเป็นต้นไม้ใหญ่สูงเทียมฟ้า เขาปฏิเสธคำขอให้ประหารฉีชีวเจี๋ยของเกาหล่างแล้วสะบัดแขนเสื้อจากไป

เมื่อกลับถึงตำหนักหย่างซิน เกาหมินก็มารออยู่ในตำหนักแล้ว และกำลังพลิกอ่านฎีกาพาลางใช้ผู้กันแต่หมึกสีชาดขีดเขียนเป็นครั้งคราว นางก้านลของฝាយนั้นหนีบชุดซาซึ่งวางอยู่บนโต๊ะทรงพระอักษรมาซงซาอย่างคุ้นเคยดี

ภาพที่เห็นทำให้มันตาของหลี่จิ้นเทียนหดแคบลงทันที แต่แล้วพลันย้อนคิดถึงภาพเกาหมินกับตนเองกอดกันตายในชาติก่อนขึ้นมา ไม่ว่าจะอย่างไร

คนผู้นี้ก็ยินดีเดินทางสู่ปรภพพร้อมกับเขา ความรู้สึกอันลึกกล้าเช่นนั้นมิใช่สิ่งจอมปลอมแน่นอน และเรื่องพวกนั้นก็แค่ความผันเพียงชั่วข้ามคืน เรื่องราวในความผันจะยึดถือเป็นจริงเป็นจังได้อย่างไรกัน เกาหมินกับหลี่จิ้นไม่เคยคบหาสมาคมกัน แล้วจะมีความสัมพันธ์ลับได้อย่างไร เมื่อบอกกับตัวเองเช่นนี้ หลี่จิ้นเหียนจึงสงบจิตใจลงได้และค่อยๆเดินเข้าไปหา ทำท่าจะสวมกอดเกาหมิน

เกาหมินยกมือกั้นขึ้นดันตัวอีกฝ่ายออกห่าง ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ฝ่าบาททรงปล่อยให้ชีวิตเจ็ย?”

หลี่จิ้นเหียนไม่ตอบ

เขาเอ่ยต่อว่า “ฝ่าบาททรงลืมแล้วหรือว่าเขาทรยศหักหลังพระองค์ไปเข้าข้างเซวียนฮ่องอย่างไร พระองค์สั่งประหารครอบครัวเขาทั้งตระกูล มิเกรงว่าเขาจะกลับมาแก้แค้นบ้างหรือ”

“เขาจะแก้แค้นได้อย่างไร ตระกูลนี้เหลือแค่เขาคนเดียวแล้ว ร่างกายยังถูกเจ้าวางยาจนให้กำเนิดลูกไม่ได้อีก เขายังจะแก้แค้นอย่างไรได้อีกเล่า” หลี่จิ้นเหียนนวดหัวคิ้วอย่างอ่อนล้า ทอดถอนใจว่า “เขาทำอะไรไม่ได้แล้ว ปล่อยให้เขาเถอะ”

เขาห้ามตัวเองไม่ให้คิดถึงสิ่งที่ตระกูลนี้ทำหลังจากเซวียนฮ่องขึ้นครองบัลลังก์ในชาติก่อน ถ้าหากสิ่งเหล่านั้นเป็นความจริง ก็เท่ากับว่าเขาหักสะบั้นทำลายอาวรุวิเศษสุดแสนคมกริบด้วยมือตัวเอง และมอบจุดอ่อนให้คนอื่นบีบบังคับเอาไว้เสียเอง แต่เขาคิดว่าตัวเองมีชีวิตอยู่มาสองชาติภพแล้ว คงไม่ได้โง่เขลาถึงขั้นนั้น

ระหว่างกำลังคิดขัดแย้งอยู่ในใจว่าจะเชื่อหรือไม่เชื่อดี หลี่จิ้นเหียนปล้นรู้สึกปวดหัวขึ้นมาอย่างรุนแรง

เกาหมินดูออกว่าเขามีอาการผิดปกติ แต่ก็ไม่ได้คิดจะแสดงความห่วงใย เพียงแค่นหัวเราะอย่างเย็นชาก่อนสะบัดแขนเสื้อเดินจากไป

หลี่จิ้นเหียนมองตามแผ่นหลังของอีกฝ่ายแล้วรู้สึกเจ็บปวดไปทั้งใจ

เหล่าขุนนางยื่นฎีกาขอให้ส่งโทษประหารฉิวเจี๋ยอย่างต่อเนื่องนานถึงครึ่งเดือน ทว่าหลี่จิ้นเทียนกลับไม่มีท่าทีหวั่นไหวแม้แต่น้อย มีหน้าซำยังคืนตำแหน่งก๊วยจวินให้ฉิวเจี๋ยดังเดิม

หลี่จิ้นเทียนผันถึงตำหนักเจียบเหงาวังเวงนั่นทุกคืน ผันถึงภาพฉิวเจี๋ยคุกเข่าร้องไห้อยู่หน้าป้ายวิญญาณของเขา โดยพยายามสะกดกลั่นความโศกเศร้าเสียใจเอาไว้ ต่อให้เจ้าตัวเลื่อนขึ้นมากอยู่ในตำแหน่งจวินโสวแล้ว แต่สายตาคู่นั้นยังคงเย็นชาและไม่มีรอยยิ้มแม้แต่นิดเดียว ภาพดังกล่าวเคียดกรำทรมานใจเขามาก เพราะเขาเคยคิดว่าหลังจากตัวเองลาจากโลกนี้ไปแล้ว ฉิวเจี๋ยคงใช้ชีวิตอย่างสุขสำราญขึ้นบาน แต่แล้วกลับค้นพบว่าอีกฝ่ายมีสภาพราวกับผีดิบเดินได้ และความคิดเดียวที่ทำให้เจ้าตัวยังคงมีชีวิตอยู่ต่อได้ นั่นก็คือ อยากรู้แก่นแท้ให้เขา

เมื่อเป็นเช่นนี้ การจากไปก่อนก้าวหนึ่งของตัวเองกลับกลายเป็นความโชคดีไปแทน เพราะคนที่ยังมีชีวิตอยู่กลับต้องจมอยู่ในห้วงของความทุกข์ทรมานและสิ้นหวังอย่างไม่มีที่สิ้นสุดและดิ้นรนไม่หลุด

คนตระกูลฉิมู่เม่สุดกำลังเพื่อครอบงำบ้านเมืองคืนมา ผู้คนในตระกูลบาดเจ็บล้มตายจากสงครามครั้งนั้นไปกว่าครึ่งจนเหลือเพียงคนชรา เด็ก และหญิงม่าย ฉิวเจี๋ยเองก็ผูกคอตายหลังจากนำกระดูกของอดีตสวามีกลับมาฝังในสุสานหลวงแล้ว ไม่ได้อยู่เสเพลสุขกับเกียรติยศหรือความรุ่งโรจน์ในชีวิตแม่แต่น้อย ทุกครั้งที่หลี่จิ้นเทียนตื่นจากฝันมักจะรู้สึกเจ็บปวดจากอาการอึดอัดแน่นในอก

เขาอยากจะแฉไปว่าฉิวเจี๋ยเป็นอย่างไรบ้าง แต่ก็รู้สึกละอายใจยิ่งนัก ดังนั้นจึงใช้ชีวิตต่ออยู่ท่ามกลางความรู้สึกขัดแย้งในใจทุกวันจนเริ่มเชื่อความฝันทั้งสองเรื่องโดยไม่ทันรู้ตัว แต่เขาก็ยอมสลายวังหลังทั้งหมดได้เพื่อเกาหมิ่น ความรักครั้งนี้ยอมไม่ใช่ความรู้สึกจอมปลอมเช่นกัน ดังนั้นก่อนตระกูลเกาจะลงมือทำอะไรจริงจั่ง เขาตั้งใจว่าจะนั่งเฉยรอดูสถานการณ์ไปก่อน

ในที่สุดวันนี้เหล่าขุนนางก็ยอมหยุดยื่นฎีกาเรียกร้องให้เขาลงโทษประหารคนชั่วช้าของตระกูลฉิมู่กันเสียที เพราะทุกคนเริ่มแสดงความหวาด

วิตกเกี่ยวกับชนเผ่าป่าเถื่อนทางฝั่งตะวันตกซึ่งชอบบุกเข้ามาอยู่เนื่อง ๆ แทน หลีอ่องลุกขึ้นขอให้ฮ่องเต้ยกทัพไปปราบชนเผ่าป่าเถื่อนทางฝั่งตะวันตกก่อนใคร ตามด้วยเกาหล่าง จากนั้นก็เป็นขุนนางขุนและขุนทั้งราชสำนัก

เดิมทีหลีจิ้นเทียนมีความคิดจะยกทัพไปปราบชนเผ่าป่าเถื่อนทางฝั่งตะวันตกอยู่แล้ว ดังนั้นจึงประกาศให้รับจัดทัพโดยเร็วที่สุด

“ขอบังอาจทูลถามว่า ฝ่าบาททรงมีแม่ทัพที่เหมาะสมในพระทัยแล้วหรือไม่พะยะคะ” หลีอ่องค้อมกายถาม

“ไม่มี เหล่าขุนนางช่วยเราเสนอขึ้นมาเถิด”

“กระหม่อมขอเสนอท่านแม่ทัพเกาหมิน ฝ่าบาททรงเห็นว่าเหมาะสมหรือไม่พะยะคะ”

เมื่อคำพูดของหลีอ่องหลุดออกจากปากก็สร้างความตื่นตะลึงให้เหล่าขุนนางทั้งราชสำนัก เพราะทุกคนต่างทราบดีว่าเกาหมินเป็นใคร และทราบดีว่าก่อนเข้าวังอีกฝ่ายเคยเป็นหนึ่งในแม่ทัพพิทักษ์พระมณเฑียร แต่เวลานี้เขากลายเป็นคนของฮ่องเต้ไปแล้ว อีกทั้งยังให้กำเนิดพระโอรส แล้วจะกลับไปคลุกคลีกับทหารในกองทัพอีกได้อย่างไร เช่นนี้จะเหมาะสมหรือไม่!

มีคนคิดจะลุกขึ้นมาคัดค้าน แต่พอเห็นเกาหล่างก้าวเท้าออกมาสนับสนุนน้องชายของตนเองเป็นการใหญ่ พร้อมทั้งเอ่ยอ้างเหตุผลเสียหน้าฟังว่า ‘เซ็ดซุ่ความสามารถโดยมิได้คำนึงถึงความเป็นญาติมิตรหรือศัตรู’ หลีจิ้นเทียนรักใคร่โปรดปรานและพร้อมอภัยให้เกาหมินได้ทุกอย่างไม่มีการขี้ดจำกัด เพราะเกาหล่างทราบเรื่องนี้ดีจึงกล้าร่วมมือกับหลีอ่องเสนอความคิดเห็นอันแสนอกอาจเช่นนี้

หลีจิ้นเทียนยอมอภัยให้เกาหมินได้ทุกอย่างไม่มีการขี้ดจำกัด คำกล่าวนี้มีมิต แต่่นั้นเป็นเมื่อก่อน หลีจิ้นเทียนในเวลานี้เหมือนคนที่กำลังเดินมาดี ๆ โดยมีผ้าปิดพันตา แต่แล้วจู่ ๆ ก็ถูกกระซอกผ้าปิดตาออก ทำให้มองเห็นสภาพที่แท้จริงของราชสำนักกับวังหลังได้อย่างชัดเจน

เมื่อเห็นเกาหล่างเอ่ยปากสนับสนุน เหล่าขุนนางที่คิดจะคัดค้านต่างนั่งเงิบแล้วถอยกลับไปยืนที่เดิม เห็นได้ชัดว่าภายในราชสำนักเวลานี้ทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับเกาหล่างและหลีอ่องเสียแล้ว ฮ่องเต้อย่างเขาเหมือน

มีไว้ตั้งประดับและคอยพยักหน้าเห็นด้วยเวลาทั้งสองคนเสนอความคิดเห็นเท่านั้น สาวงามในวังหลังก็ถูกเขาตัดขาดปล่อยตัวไปแปดเก้าส่วนในสิบส่วนแล้ว เวลานี้เหลือแค่เพียงไม่กี่คนซึ่งล้วนแต่มีโอรสธิดาเท่านั้น ทว่าพวกเขาก็ไม่ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ ดังนั้นจึงต้องใช้ชีวิตแบบที่ต้องคอยมองสีหน้าเกาหมินตลอด

ราชสำนักและวังหลังกลายเป็นแผ่นดินของคนตระกูลเกาหมินแล้วฮ่องเต้อย่างเขายังจะมีประโยชน์อันใดอีก ที่สำคัญ หลีอ่องเสนอตัวเกาหมินเพราะเหตุใดกัน พวกเขาสองคนลักลอบมีความสัมพันธ์อันใดต่อกันอย่างนั้นหรือ

หลีจิ้นเทียนรู้สึกร้อนรุ่มอยู่ในใจ แต่ไม่ได้แสดงออกทางสีหน้าเพียงกล่าวอย่างนุ่มนวลว่าต้องการเวลาคิดใคร่ครวญสักสองสามวันค่อยตัดสินใจอีกที เกาหล่างกับหลีอ่องจึงไม่ได้บีบบังคับต่อ เพราะทั้งสองคนต่างรู้ว่าพอหลีจิ้นเทียนกลับถึงวังหลัง เกาหมินย่อมมีวิธีทำให้เขายอมตกลงเอง

เกาหมินถูกกักขังอยู่ในวิวกังแห่งวังสูงท่วมหัวจนรู้สึกเบื่อหน่ายมานานเต็มทีแล้ว เมื่อหลีจิ้นเทียนกลับจากประชุมขุนนาง เขาก็รีบไปที่ตำหนักหย่างซินทันทีเพื่อขออาสาหาทัพไปปราบปรามชนเผ่าป่าเถื่อนทางฝั่งตะวันตก

หลีจิ้นเทียนตอบปฏิเสธโดยอ้างเรื่องดูแลโอรส แต่เกาหมินยังไม่ยอมตัดใจง่ายๆ หลังจากคุกเข่าลงก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “ฝ่าบาทเคยตรัสไว้ว่าจะให้กระหม่อมเดินเคียงป่าเคียงไหล่กับพระองค์ คำว่าเคียงป่าเคียงไหล่ก็คือกักขังกระหม่อมเป็นสัตว์เลี้ยงในกรงทองของพระองค์อย่างนั้นหรือ กระหม่อมยอมตายได้เพื่อฝ่าบาท ทว่าฝ่าบาทกลับปฏิเสธกระทั้งความปรารถนาอันน้อยนิดของกระหม่อมอย่างนั้นหรือ”

เขาซ่อนตาขึ้นมองสบตาตรงๆ แวดตาคู่นั้นอัดแน่นด้วยความไม่ยินยอมพร้อมใจและโกรธแค้น ความโกรธแค้นที่สืบทอดต่อมาจากชาติก่อน ทว่านับวันก็ยิ่งเกาะกลุ่มแน่นหนาจนสลายนั่นไม่ได้ เดิมทีเขาตั้งใจว่าจะลองเปิดใจยอมรับหลีจิ้นเทียน แต่คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายกลับบอภัยโทษให้ฉิวเฉียดโดยไม่มีสาเหตุ จึงทำให้เพลิงความแค้นแค้นของเขาลุกไหม้ขึ้นมา

ใหม่อีกครั้ง

ขณะเดียวกันนั้น เขาก็รู้สึกเกลียดชังตนเองที่เป็นเช่นนี้ คิดว่าตนเองไม่ควรเข้าไปอยู่ในวังวนของการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นเพื่อเป็นที่โปรดปราน และใช้ชีวิตอย่างไรก็ยรติไร้อักตี่ศรีเหมือนพวกอริสตรี้ทั่วไป เขาอยากจะสวมชุดเกราะถือหอกดาบบุกตะลุยไปบนทุ่งกว้างมากกว่า

ถ้าหากทั้งสองคนนั่งลงเปิดอกสนทนากันสักครั้งคงจะสลายปมในใจเหล่านี้ลงได้อย่างง่ายดาย แต่เวลานี้หลี่จิ้นเทียนถูกความเคียดแค้นในสายตาของอีกฝ่ายที่มโหฬารจนรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าว เดิมทีเขาคิดว่าหลังจากประคบประหงมกอบกู้มมาสามปี ต่อให้เป็นก้อนหินเย็นชืดยังกอบกู้จนมันอุ่นขึ้นมาได้ แต่คิดไม่ถึงว่าหัวใจของเกาหมินกลับแข็งแกร่งยิ่งกว่าก้อนหินเสียอีก อีกฝ่ายยังคงแค้นเคืองทุกสิ่งอย่างในชาติก่อน ไม่ได้เต็มใจตายพร้อมกับเขาอย่างแท้จริง และความเคียดแค้นเหล่านี้ก็อาจจะผลักดันให้อีกฝ่ายทำในสิ่งที่เป็นการทำร้ายเขา แต่เขากลับไม่สามารถต่อต้านขัดขืนเกาหมินได้เลย

หลี่จิ้นเทียนพลันเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึง จู่ๆก็รู้สึกว่าคุณคิดที่เคยอยากจะใช้ชีวิตร่วมกับเกาหมินด้วยดีหลังจากกลับมาเกิดใหม่อีกครั้งช่างเป็นความคิดที่โง่เขลาเหลือเกิน เขาจึงมองเกาหมินนั่งอยู่ครู่หนึ่งสุดท้ายก็สะบัดแขนเลือดเดินผละไป

หลี่จิ้นเทียนเดินวนเวียนอยู่ในวังอย่างไร้จุดหมาย จนกระทั่งถึงหน้าตำหนักจื่อเจินโดยไม่รู้ตัว เขาลังเลอยู่นานกว่าจะตัดสินใจก้าวเข้าไปด้านใน

ฉีชีวเจี้ยกำลังยืนฝึกเขียนพู่กันอยู่ด้านหลังโต๊ะหนังสือ โบกหน้าก้มต่ำจึงมองเห็นไม่ชัดว่ากำลังแสดงสีหน้าเช่นไร เมื่อเจ้าตัวได้ยินเสียงขันที่รายงานก็ตกตะลึงพริ้งเพริด สายตาฉายชัดว่าไม่อยากเชื่อว่าจะได้รับพระเมตตาเช่นนี้

“กระหม่อมถวายพระพรฝ่าบาทพะยะค่ะ” ฉีชีวเจี้ยยกกายถวายบังคมอย่างนอบน้อม

หลี่จิ้นเทียนไม่ได้สั่งให้อีกฝ่ายลุกขึ้น เพียงมองสำรวจจนตรงหน้า

ด้วยสายตาสีกล้ำยากคาดเดาอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยเอ่ยถามว่า “ช่วงนี้เจ้าอยู่สุขสบายดีหรือ”

“จุลฝ่าบาท กระหม่อมสุขสบายดีพะยะค่ะ”

เมื่อหลี่จิ้นเทียนได้ยินดังนั้นก็นิ่งอึ้ง นี่เรียกว่าสุขสบายดีแล้วหรือชีวิตที่ต้องอาศัยอยู่ในตำหนักโล่งว่างเหมือนตำหนักเย็น ไม่มีทั้งเครื่องประดับตกแต่งหรูหราและปาวไพโรคอปรมนนิบัติรับใช้ เช่นนี้เรียกว่าสุขสบายดีอย่างนั้นหรือ จริงลี ถ้าเทียบกับคุกหลวงเย็นเยียบน่ากลัวกว่าก่อนหน้านี้ ก็นับว่าดีมากแล้วไม่ใช่หรือ

ความรู้สึกผิดพุ่งเข้ามาจู่โจมใจอีกครั้งจนทำให้หลี่จิ้นเทียนรู้สึกแน่นหน้าอก เขาคว้าเก้าอี้ตัวหนึ่งมาทรุดนั่งแล้วโบกมือกล่าวว่า “ลูกขึ้นเถิด”

โจววินเซิงยังไม่ยอมขยับ หลังจากลี้เลอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่าว่า “กระหม่อมยังมีเรื่องหนึ่งค้างคาอยู่ในใจ จึงมิกล้าลุกขึ้นพะยะค่ะ”

สีหน้าของหลี่จิ้นเทียนแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดราวกับลวงรู้อยู่แล้วว่าอีกฝ่ายคิดจะถามอะไร แต่ยังคงนวดคิ้วห้าวคิ้วพลางเอ่ยอย่างอ่อนล้าว่า “เจ้าสงสัยอะไรก็ถามมาเถิด”

โจววินเซิงโชนกิริษะอย่างแรง ก่อนถามด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อยว่า “ขอบังอาจจุลถามฝ่าบาทว่าเหตุใดจึงกำจัดตระกูลฉีทั้งตระกูล พวกเราทำความผิดอะไรหรือพะยะค่ะ”

“บิดาของเจ้าล้มกลบร่วมมือกับเซวียนอ่องคิดก่อกบฏ เจ้าไม่รู้หรือหรือ” ขณะที่หลี่จิ้นเทียนเอ่ยออกมาเช่นนั้น ในใจกลับรู้สึกร้อนรนอยู่นิดๆ เพราะความจริงแล้วตอนเขาจัดการตระกูลฉีนั้นยังไม่พบหลักฐานความผิดใดๆ มาเวลานี้เขาไม่แน่ใจเสียแล้วว่าการกำจัดตระกูลฉีเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องหรือไม่ เขาอยากจะค้นหาคำตอบ แต่ก็รู้สึกหวาดกลัวที่จะรับรู้คำตอบด้วยเช่นกัน

ประกายในดวงตาของโจววินเซิงอัปแสงลงทันที สีหน้าเปลี่ยนเป็นเหี่ยวเฉาโรยแรง เขาละอายใจจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว จากนั้นโชนกิริษะหลายครั้งติดต่อกัน ก่อนจะเอ่ยเจ้อเสียดเสียงส่ออันว่า “ที่แท้ก็เป็น

เช่นนี้เอง กระหม่อมไม่ทราบเรื่องนี้เลย กระหม่อมไม่มีหน้าพบฝ่าบาทจริง ๆ โปรดพระราชทานความตายให้กระหม่อมด้วยเถิดพะยะค่ะ!” ลิ่นเสียงก็ชกศีรษะเสียดังอีกหลายครั้งจนหน้าผากแตก

หลี่จิ้นเทียนรีบยื่นมือไปจุดรั้งไว้ เมื่อเพ่งมองลึกเข้าไปในดวงตาของฉีชีวเจี๋ย ดวงตาคู่นั้นดำขลับกระจ่างใส นอกจากความละอายใจ ความอ้ำว้าง ความสิ้นหวัง และความมूर्ธึลึกผิดแล้ว ก็ไม่มีที่แหวของความรักแต่คนเจ็บป่วยเลยแม้แต่นิดเดียว เขาสั่งประหารครอบครัวของอีกฝ่ายทั้งตระกูล แต่เจ้าตัวกลับไม่รู้สึกลึกเคียดแค้นเลยสักนิด ทั้งยังยินดีตายชดใช้ความผิดแทน ดูท่าแล้วความมूर्ธึลึกที่ฉีชีวเจี๋ยมีต่อเขาก็ไม่ได้น้อยไปกว่าเกาหมินเลย

ไม่ใช่ คำพูดนี้กล่าวผิดแล้ว ความมूर्ธึลึกที่ฉีชีวเจี๋ยมีต่อเขานั้นยังมากกว่าเกาหมินเสียอีก ซาดิก่อนแม้ว่าอีกฝ่ายจะขึ้นชื่อว่าเป็นคนเยอหยิ่งและชอบวางอำนาจบาตรใหญ่ แต่เวลาอยู่ต่อหน้าเขาก็อ่อนน้อมถ่อมตัวมากไม่เคยแสดงกิริยากระด้างกระเดื่องใส่ เกาหมินยอมตายร่วมกับเขานับว่าหาได้ยากมาก แต่คนตรงหน้านี้ก็กลับกัดฟันอดทนต่อความอับยศตลอดชีวิตต่อไปและพยายามวางแผนสารพัดวิธีมาแก้แค้นให้เขา ความทุกข์และหวาดกลัวที่ต้องทรมานไว้ในใจคงทำให้ทรมานยิ่งกว่าตายด้วยซ้ำ

ตั้งนั้นพอถึงตอนท้ายเขาถึงได้ทนต่อไปไม่ไหว ยังไม่ได้เสพสุขกับเกียรติยศและความรุ่งโรจน์ที่เจ้าตัวสมควรได้ ก็แขวนคอตายในตำแหน่งจื่อเงินตามลำพังเสียก่อน

หลี่จิ้นเทียนมองคนตรงหน้าที่วางตัวต่ำต้อยและถูกเขาทำลายกำลังใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้วรู้สึกเหมือนโดนมีดแทงสวนเข้าที่หัวใจ ซาดิก่อนเขาคิดว่าตัวเองรักคนผิด แท้จริงแล้วกลับไม่ใช่เช่นนั้น มาชาตินี้เขาคิดว่าตัวเองรักคนถูก แต่แท้จริงแล้วก็ไม่ใช่เช่นนั้นเช่นกัน ฉีชีวเจี๋ยทำทุกอย่างเพื่อเขา แต่ไม่เคยบอกกล่าวอะไรสักอย่าง ในขณะที่เกาหมินคอยตอกย้ำเรื่องบุญคุณในชาติก่อนตลอดเวลาเหมือนกลัวว่าเขาจะหลงลืม

หลังจากทำผิดพลาดมาสองชาติภพ แต่เวลานี้เขาไม่สามารถถอดถอนความรักลึกซึ้งที่มีต่อเกาหมินกลับคืนมาได้แล้ว เขารู้สึกว่าตนเองช่าง

น่าสังเวชจริง ๆ ทว่าฉิวเฉียดที่กำลังใจสลายตรงหน้ากลับน่าสังเวชยิ่งกว่าเขา
พันหนึ่นแท้ พวกเขาสองคนต่างก็ถูกโชคชะตากลับแก้งอย่างหนัก

เมื่อมีคนเจ้าคิดเจ้าแค้นและเย็นชาอย่างเกาหมินเป็นตัวเปรียบเทียบ
หลี่จิ้นเทียนก็ยิ่งรู้สึกผิดต่อฉิวเฉียดที่ไม่เคยบรีปากบ่นตัดพ้อแม่สักครั้งคำ
เขาฝันถึงตัวคนขึ้นมานั่งบนเก้าอี้แล้วกำขบอย่างระมัดระวัง “เรามีได้โทษเจ้า
เจ้าต้องใช้ชีวิตอยู่ต่อไปให้ดี” ลิ่นเสียงก็หยุดซมกเล็กน้อย ก่อนกล่าวเสริม
ว่า “เราจะดูแลเจ้าให้ดี เจ้าอยากได้อะไร เราจะซดเซยให้”

ดวงตาอันแสนอ้างว้างของโจววินเซิงพลันเปล่งประกายขึ้นมา ขณะ
เอ่ยอย่างล่งล่าวว่า “กระหม่อมต้องการเด็กสักคน ได้หรือไม่พะยะคะ”

หลี่จิ้นเทียนหนึ่งอึ้งเพราะคำพูดของอีกฝ่ายอีกรอบ เขารู้ว่าหลังจาก
เกาหมินกลับมาเกิดใหม่ก็วงยาฉิวเฉียด เพราะสงสัยว่าการตายของโอรส
ในชาติก่อนเป็นฝีมือของฉิวเฉียด หลี่จิ้นเทียนแสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่องและ
ลอบช่วยเหลืออย่างลับ ๆ อีกแรงเพราะอยากจะทำชดเชยให้เกาหมิน ดังนั้น
ร่างกายของฉิวเฉียดจึงถูกทำลายจนไม่มีทางให้กำเนิดลูกได้อีกแล้ว

ชาติก่อน ตอนอยู่ในวังหลังของเซวียนอ่อง ฉิวเฉียดก็ทำร้ายร่างกาย
ของตัวเองเพื่อป้องกันไม่ให้คลอดมารหัวชนของเซวียนอ่องออกมา

นี่เป็นบัญชีบุญคุณความแค้นที่ส่งสมทับถมกันจนไม่มีทางตอบแทน
หรือชดใช้ได้หมดสิ้นแล้ว หลี่จิ้นเทียนรู้สึกปวดหัวอย่างรุนแรง และยิ่ง
ไม่กล้าเผชิญหน้ากับฉิวเฉียดเข้าไปใหญ่

ฉิวเฉียดคงสังเกตเห็นสีหน้าล่งเลของหลี่จิ้นเทียนจึงกล่าวเสริมว่า
“ความหมายของกระหม่อมคือ มิต้องเป็นเด็กที่ให้กำเนิดเองก็ได้พะยะคะ
ตระกูลของกระหม่อมทำความผิดร้ายแรงถึงเพียงนั้น กระหม่อมมีกล้า
คาดหวังว่าจะได้รับความโปรดปรานจากฝ่าบาทอีกแล้ว เวลานี้ในวังมีเด็กที่
สูญเสียพระมารดาหรือจวินฟู¹⁰ มากมาย กระหม่อมแค่อยากกลับมาซบเลี้ยง
ไว้สักคน เพราะกระหม่อมเหลือตัวคนเดียวแล้ว...”

ถ้อยคำที่เอ่ยอย่างต่ำต้อยถ่อมตนดูจคมืดเลือกแทงเข้ามาในอก

¹⁰ แปลว่าพระบิดา เป็นคำเรียกภรรยาผู้ให้กำเนิดอย่างยกย่อง

ของหลี่จิ้นเทียนครั้งแล้วครั้งเล่า เขาทราบความหมายของอีกฝ่าย เขาเหลือ
ตัวคนเดียวแล้ว ไม่มีที่พึ่งพิง ถ้าหากไม่มีใครคอยช่วยปลอบประโลมใจ
สักคน เกรงว่าคงไม่ยากมีชีวิตรอดอยู่ต่อเหมือนชาติก่อนแล้ว ก่อนหน้านี้
หลี่จิ้นเทียนเคยเกลียดชังจีชิวเจี๋ยมากเท่าไร เวลานี้ก็ยิ่งรู้สึกผิดมาก
เท่านั้น เขาโพล่งทิ้งท้ายว่า “เจ้าเลือกได้ตามใจ” แล้วเดินจำออกไปอย่าง
รีบร้อน ใบหน้าร้อนผ่าวจนแดงก่ำและรู้สึกว่ามีหน้ามาพบอีกฝ่ายแล้ว

ตัวอย่าง

โจววันเซิง แอ็กเทอร์อัจฉริยะ
ถูกดึงเข้าสู่หลุมดำแห่งกาลเวลา
และถูกส่งไปเป็นตัวร้ายในโลกเสมือนจริง
ที่มักจะทำเรื่องผิดพลาดและต้องพ่ายแพ้ทุกครั้ง
วนเวียนอยู่เช่นนี้ไม่มีที่สิ้นสุด
เขาเลยหาทางชำระแค้นโดยการทำให้ตัวเองให้เป็นไวรัส
ก่อทวระบบระเบียบที่ควรเป็นไป
และสร้างห้องแห่งดวงดาวขึ้นเป็นที่พัก
เมื่อได้รับมอบหมายภารกิจก็ออกไป
พลิกบทบาทจากที่ควรจะเป็น
และตามหาคนรักไปพร้อมกัน

หมวดนวนิยาย

ประกอบปก
วรรณา ถึงแสงประทีป

ภาพประกอบ
Leila

www.amarinbooks.com [@rosepublishing1](https://twitter.com/rosepublishing1) [f RosePublishing](https://www.facebook.com/RosePublishing)

395 บาท 9 786161 827427

ISBN 978-616-18-2742-7

หนังสือจาก
ทรูสปริง